

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1041/2017
26.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Соње Павловић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину 6К 1146/16 од 24.05.2017. године и Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 187/17 од 04.07.2017. године, у седници већа одржаној 26.10.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Рајића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину 6К 1146/16 од 24.05.2017. године и Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 187/17 од 04.07.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Зрењанину 6К 1146/16 од 24.05.2017. године, окривљеном АА због извршења противправног дела које је у закону одређено као кривично дело уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ, изречена је мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи, која ће се спроводити у Специјалној болници за психијатријске болести „Др Славољуб Бакаловић“ у Вршцу. Истим решењем је одређено да ће суд по службеној дужности сваких девет месеци испитивати да ли је престала потреба за лечењем и чувањем у здравственој установи, те да ће отпуштање из здравствене установе суд одредити када утврди да је даље задржавање у здравственој установи окривљеног, непотребно. Окривљени је ослобођен од дужности плаћања судског паушала, док је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средства суда. Оштећено предузеће ЈП „ББ“ из ..., упућено је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Решењем Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 187/17 од 04.07.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а решење Основног суда у Зрењанину 6К 1146/16 од 24.05.2017. године, је потврђено.

Против наведеног правноснажног решења Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 187/17 од 04.07.2017. године, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Рајић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи одлуку донету у поступку по редовном правном леку, тако што ће према окривљеном АА изрећи „ослобађајућу пресуду“ или укине у целини одлуку донету по редовном правном леку и предмет врати на поновно одлучивање. Међутим, из образложења захтева, очигледно произилази да је исти поднет и против правноснажног решења Основног суда у Зрењанину 6К 1146/16 од 24.05.2017. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и у вези са тим наводи да у конкретном случају није било законског основа за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, јер се ова мера, сходно члану 81. став 1. и 2. КЗ, може изрећи само ако постоји озбиљна опасност да ће учинилац извршити „теже кривично дело“, а према ставу браниоца, теже је оно дело за које је запређена казна затвора од пет година или тежа, што у конкретном није случај, јер је за кривично дело из члана 212. став 1. КЗ запређена новчана казна или казна затвора до шест месеци, због чега бранилац сматра да се предметно дело не може сматрати тежим и да се за исто не може изрећи мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи. У вези наведеног, бранилац истиче и то да се у тимском психијатријском вештачењу Опште болнице „Др Ђорђе Јовановић“ у Зрењанину од 15.11.2016. године, као и у налазу и мишљењу судског вештака специјалисте психијатрије, др Тихомира Папића од 02.09.2016. године, нигде не наводи да постоји озбиљна опасност да окривљени изврши теже кривично дело, већ се само констатује да постоји опасност од чињења кривичних дела, без навођења да су то тежа кривична дела.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда, ови наводи захтева нису основани.

Наиме, одредбом члана 81. став 1. КЗ је прописно да ће учиниоцу који је кривично дело учинио у стању битно смањене урачунљивости, суд изрећи обавезно психијатријско лечење и чување у одговарајућој здравственој установи, ако с обзиром на учињено кривично дело и стање душевне поремећености, утврди да постоји озбиљна опасност да учинилац учини теже кривично дело и да је ради отклањања ове опасности потребно његово лечење у таквој установи, а ставом 2.

истог члана је прописано, да ће уколико су испуњени услови из става 1. тог члана, суд изрећи обавезно лечење и чување у здравственој установи учиниоцу који је у стању неурачунљивости учинио противправно дело предвиђено у закону као кривично дело.

Полазећи од цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, услов за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, који се тиче постојања озбиљне опасности да учинилац учини теже кривично дело, не односи се на тежину извршеног противправног дела одређеног у закону као кривично дело у вези ког се води поступак, како то бранилац неосновано истиче у захтеву, већ је реч о процени суда, да постоји озбиљна опасност да учинилац убудуће учини теже кривично дело (што се мора утврђивати у сваком конкретном случају, при чему је од значаја свеукупна оцена личности учиниоца, његов ранији живот, околности под којима је дело учињено и стање душевне поремећености) - па су стога, супротни наводи захтева, да је приликом изрицања кривичне санкције повређен закон од стране овог суда, оцењени као неосновани.

Притом, Врховни касациони суд, напомиње да меру обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи изриче суд, који је у обавези да утврди постојање свих услова за њену примену, а у својој оцени се у великој мери ослања на мишљење стручњака из одговарајућих области медицинских наука, који стручњаци – вештаци, се ни у ком случају, не изјашњавају у својим налазима, у погледу законских основа за изрицање наведене мере.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче да је у жалби на првостепено решење, захтевао да буде обавештен о седници већа другостепеног суда али да о истој није обавештен, којим наводима по налажењу овог суда, исти указује на повреду члана 447. став 2. ЗКП.

Надаље, у уводу захтева за заштиту законитости, бранилац истиче повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а у образложењу наводи да у конкретном случају не постоји ниједан материјални доказ да је окривљени извршио противправно дело за које се терети, те да су нижестепени судови истог осудили без иједног доказа, имајући у виду да нико од испитаних сведока полицајаца није био очевидац противправног дела. Због наведеног, бранилац сматра да поменути искази, не могу бити докази да је окривљени извршио противправно дело за које се терети, већ само посредне индиције, да је исти у одређено време био на лицу места, нарочито ако се узме у обзир да не постоје материјални трагови на телу окривљеног (посекотине или слично), који би указивали на то да је исти извршилац.

Изнетим наводима, иако бранилац окривљеног истиче повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по налажењу овог суда, исти суштински оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним решењима.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу понети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 447. став 2. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.